

ва смѣлость видѣтъ на туй украшеніе, тя заговори посилно :

« При сичко туй, вижда са, господине герцоге, че покровителството ми не ги ползова никакъ, и че тѣ са гонѣтъ, защото ги защитава испанеката царица!

— Какъ! . . . що разумѣва В. Величество?

— Отъ време, въ мрака, и тайно са приготвя единъ декретъ на проскрипція, който ще докара съсыпванъето на Испанія и срамъ на царуванъето ни . . . или повече на тебе . . . Но слушай добръ що ще ти кажж, господине герцоге; Маврытъ ще останжтъ въ Испанія и нема да ги исплдишъ додѣ съмъ жива.

Герцогътъ истръпнжлъ, напрасно са мжчаше да скрие смущеніето си.

« Съ сичко туй разумѣвамъ . . . че думата която издумахъ е много смѣла . . . и може, приложи тя съ ироническа усмивка, да скъси живота ми.

— О Боже! извика прижълтѣлъ министрътъ. Възможно ли е да ма помисли В. Величество достоинъ за таквази идея, за таквази злодѣяніе!

— Не . . . не, туй го не наричатъ злодѣяніе, но политическый похватъ. »

Герцогъ де-Лерма, колкото и да го обвинихъ послѣ, не бѣ достоинъ, отъ нрава си и отъ характера си, за едно таквази политическо съчетаніе. За туй, като го погледнж царицата, рече му кротко:

« Не подозрѣвамъ тебе, господине, но ты имашъ пріятели които сж въ добры сношенія съ небето, што то мислѣтъ че сичко имъ е простено на земята; но все едно, не имъ са боѣж. Заповѣдамъ ти да съобщишъ на инквизиціята и на служителитѣ ѝ сичко което ти казахъ.

— Молѣж В. Величество да помисли . . . и ще разумѣе тогасъ както и азъ . . .

— Че ще са посвѣнѣтъ малко, и ще са принудѣтъ да почакатъ! Не вреди.

— Въсприемете, госпоже, да мѣ чуете за вашъ полза.

— За моя полза, извика доблесната царица; боѣшъ ли са слѣдователно, както ти казвахъ преди